

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.230 van 11 maart 1999
in de zaak A. 65.686/VII-16.243.**

In zake : Walter DELSUPEHE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. VANDENBERGE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
August Reyerslaan 171

tegen :

het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invalidi-
teitsverzekering (R.I.Z.I.V.).

D E R A A D V A N S T A T E, VIIE K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Walter DELSUPEHE op 22 september 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 25 juli 1995 van de Nederlandstalige Commissie van Beroep ingesteld bij de dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering waarbij hem een verbod van verzekeringstegemoetkoming voor een periode van vier weken wordt opgelegd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 26 januari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 24 september 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 oktober 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. WIJNANT die, loco Advocaat H. VANDENBERGE verschijnt voor verzoeker, en van Adjunct-adviseur E. DIMMOCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Walter DELSUPEHE behaalde het diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde aan de K.U.L. Hij volgde nadien een specialisatie inwendige ziekten.

1.2. Sinds 1962 heeft hij een praktijk in het St. Jansziekenhuis te GENK.

1.3. Tijdens een vooronderzoek naar de activiteiten van een andere gastro-enteroloog in dit ziekenhuis wordt vastgesteld dat ook verzoeker sommige verstrekkingen niet correct aanrekende.

1.4. Na een vooronderzoek beveelt het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle in zijn zitting van 25 oktober 1991 een volledig onderzoek, toegespitst

op het nazicht van de realiteit en de conformiteit van de in rekening gebrachte prestaties.

1.5. Getuigschriften voor verstrekte hulp worden bij de verzekeringsinstellingen opgezocht. Listings worden opgevraagd. Het endoscopieboek, de dossiers en brieven aan huisartsen worden nagezien. Kopies van de anatomo-pathologische verslagen werden opgevraagd. Vijf medewerkers worden ondervraagd.

1.6. Verzoeker wordt gehoord op 30 juli 1991.

1.7. Na kennisname van de resultaten van het onderzoek, besluit het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle op 18 december 1992 verzoeker naar de Beperkte Kamer te verwijzen.

1.8. Op grond van het samengesteld bundel worden verzoeker in de periode van april tot december 1990, volgende inbreuken op de ziekte- en invaliditeits-reglementering ten laste gelegd :

1) Het aanrekenen van verstrekkingen die niet onderling mogen gecumuleerd worden.

Verboden cumul (473454-473465 en 473211-473222) (Art. 20 par. 1 N.G.V.) - ileoscopie + poliepectomie. Vastgesteld in 1 geval.

Bij deze cumul werd K150 ten onrechte aangerekend (namelijk 473211-473222).

2) Het aanrekenen van verstrekkingen met een hogere sleutelletterwaarde dan de werkelijke uitgevoerde.

De verstrekkingen 473071-473082 (K 120) in plaats van de verstrekking 473056-473060 (K 96) of 472430-472441 (K 96).

Fibroduodenoscopie (2e en 3e duodenum) met biopsie-name werd aangerekend terwijl die biopsienamen niet werd uitgevoerd in het duodenum (2e en 3e duodenum) (art. 20 par. 1(c) van de N.G.V.).

Deze inbreuken werden vastgesteld in 52 gevallen bij 37 verzekerden.

1.9. Bij beslissing van 5 mei 1993 legt de Beperkte Kamer de verzekeringsinstellingen een verbod op tegemoet te komen in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen welke door verzoeker over een periode van vier weken zullen worden verleend.

1.10. Deze beslissing rust op volgende redene-
ving :

"De Beperkte Kamer, na onderzoek van de stukken van het dossier en de behandeling van de zaak ter zitting, acht de feiten welke betrokkene onder 1) ten laste worden gelegd, bewezen, en weerhoudt deze.

Comparant betwist deze feiten ook niet.

De Beperkte Kamer verwondert er zich over dat Dokter DELSUPEHE als medicus met een jarenlange ervaring, opeens wanneer een pas gespecialiseerde arts hem toevertrouwde dat het aanrekenen van zekere cumuls toegelaten was, hij dit advies onverwijld heeft opgevolgd, bij het attesteren. De Beperkte Kamer wijst er op dat de attesterende arts verantwoordelijk blijft voor de foute aanrekening van door hem ondertekende getuigschriften, zodat een verwijzing naar de facturatedienst van het ziekenhuis de geneesheer niet van zijn verantwoordelijkheid ontheft.

Met betrekking tot tenlastelegging 2) beschouwt de Beperkte Kamer de feiten bewezen en beslist deze aan te houden. De Beperkte Kamer stelt vast dat van enige onduidelijkheid in de betreffende nomenclaturebepalingen geen sprake is. Ze wijst er op dat het hoofdstuk uit de nomenclatuur dat de verstrekkingen die tot het specialisme gastro-enterologie behoren, behandelt, volgens een strikte logika per segment van de maag-darmtractus is opgebouwd, waarbij de sleutelletterwaarde van de verstrekking toeneemt naarmate de endoscoop verder moet ingebracht worden.

De Beperkte Kamer wenst er de aandacht op te trekken dat hier geen sprake is van bij wijze van extrapolatie bepaalde feiten lastens betrokkene aan te houden. Inzake tenlastelegging 2) worden ten laste van Dokter DELSUPEHE de aangeduide 52 verstrekkingen 473071 - 473082 bij 37 verzekerden weerhouden door de Beperkte Kamer.

De bewezen feiten maken inbreuken uit op de wets- en verordeningsbepalingen inzake verplichte Ziekte- en Invaliditeitsverzekering namelijk op artikel 20 van de bijlage bij het Koninklijk Besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomencla-

tuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte Zieke- en Invaliditeitsverzekering.

Dientengevolge bestaat er aanleiding tot een verbod van verzekeringstegemoetkoming.

De Beperkte Kamer, overwegende dat de vastgestelde feiten, een zware inbreuk uitmaken van de wets- en verordeningsbepalingen inzake Zieke- en Invaliditeitsverzekering, meent bij de bepaling van de sanctiemaatregel toch in acht te mogen nemen het eerder geringe schadebedrag ten aanzien van de verzekeringsinstellingen, alsook het feit dat betrokkene voor de eerste maal voor de Beperkte Kamer dient te verschijnen, na een praktijk van meer dan 30 jaar".

1.11. Verzoeker tekent tegen deze beslissing op 23 juni 1993 hoger beroep aan.

1.12. Op 13 september 1994 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, door de Commissie van Beroep gehoord.

1.13. Op 25 juli 1995 neemt de Nederlandstalige Commissie van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering de thans bestreden beslissing, waarbij het hoger beroep ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de Beperkte Kamer in al haar beschikkingen wordt bevestigd.

1.14. De beslissing van de Commissie van Beroep is als volgt gemotiveerd :

"IN RECHTE.

Aangezien appellant, hierin bijgestaan door zijn raadsman, voor de Commissie van Beroep in hoofdorde en bij wijze van exceptie de tegenstelbaarheid en de wettigheid van het Koninklijk Besluit van 14 september 1984, houdende de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen betwist;

Dat de Commissie van Beroep tijdens het beraad vaststelt dat deze betwisting door dezelfde pleiter reeds werd aangevoerd in de zaak Dokter Philippe FRANCOIS; dat de Commissie van Beroep ten deze een standpunt heeft ingenomen in haar beslissing van 16 maart 1993 waarbij zij de aangevoerde argumenten van de hand heeft gewezen en de beslissing van de Beperkte Kamer terzake heeft bevestigd; dat haar

beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de Raad van State gekend onder het nummer G./A. 51.718/X-1664 inzake Ph. FRANCOIS, tegen het R.I.Z.I.V.;

Dat de Commissie van Beroep verder vaststelt dat tot zolang de Raad van State zich niet heeft uitgesproken over deze betwisting, zij in het ongewisse blijft omtrent de juistheid van het juridisch inzicht tot hetwelk zij in deze materie is gekomen;

Overwegende dat de Commissie van Beroep, geconfronteerd met de door appellant opgeworpen exceptie, haar beslissing niet langer mag uitstellen;

Overwegende dat de Commissie van Beroep haar eerder ingenomen standpunt ten deze herhaalt.

(...);

Betreffende de opgeworpen exceptie.

Overwegende dat de Commissie van Beroep vaststelt dat de wetgever geen bijkomende bepalingen heeft gesteld wat de bekendmaking van het reglementaire Koninklijk Besluit van de nomenclatuur vaststelt; dat de bijlagen aan het Belgisch Staatsblad deel uitmaken van het Staatsblad, zodat de bekendmaking in de bijlagen van het Belgisch Staatsblad als bekendmaking dezelfde waarde heeft als de bekendmaking in het overige gedeelte van het Staatsblad zelf;

Overwegende dat artikel 3 van de gecoördineerde wetten van de Raad van State bepaalt dat de tekst van de ontwerpen van reglementaire besluiten aan het advies van de Afdeling Wetgeving van de Raad van State moeten voorgelegd worden behoudens het met bijzondere redenen omklede geval van hoogdringendheid;

Overwegende dat het Koninklijk Besluit van 14 september 1984, waarvan de toepassing door appellant betwist wordt, een reglementair besluit is in de zin van voormeld artikel 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat volgens artikel 107 van de Grondwet (nu artikel 159) de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen; dat deze bepaling erop neerkomt dat elk rechtscollege de wettigheid van het toe te passen besluit moet toetsen;

Overwegende dat (...) bij de toetsing van de wettigheid van een besluit, de Commissie van Beroep zich niet in de plaats van de politieke-verantwoordelijke overheid mag stellen; dat in de regel ministers, onder voorbehoud van hun politieke verantwoordelijkheid, de dringendheid beoordelen die hen ontslaat van de verplichting om de teksten van reglementaire uitvoeringsbesluiten te onderwerpen aan het beredeneerd advies van de Raad van State, Afdeling wetgeving;

Overwegende nochtans dat de rechters, om, zoals bepaald bij artikel 107 van de Grondwet, (thans art. 159), de wettelijkheid te onderzoeken moeten nagaan of de minister door het advies van de Raad van

State niet aan te vragen, geen machtsoverschrijding of machtsafwending heeft gepleegd omdat hij het juridisch begrip van hoogdringendheid miskent;

Overwegende dat ten deze niet blijkt dat de dringende noodzakelijkheid op onwettelijke wijze werd aangevoerd; dat met name, het feit dat het K.B. van 14 september 1984 in de bijlagen van het Staatsblad van 29 september 1984 werd bekendgemaakt en de overweging 'dat een afdoende werking van de Rijksadministratie het noodzakelijk maakt dat de volgnummers die in de nomenclatuur de geneeskundige verstrekking aanwijzen, zo vlug mogelijk moeten worden bekendgemaakt opdat ze vanaf 1 januari 1985 kunnen worden gebruikt' alleen niet volstaat om vast te stellen dat de administratieve overheid in haar beoordeling van de dringendheid een machtsoverschrijding heeft gepleegd;

Overwegende dat de dringende noodzakelijkheid om het advies van de Afdeling Wetgeving van de Raad van State niet te vragen in het Koninklijk Besluit van 14 september 1984 als volgt werd gemotiveerd :

'Overwegende dat een afdoende werking van de Rijksadministratie het noodzakelijk maakt dat de volgnummers die in de nomenclatuur de geneeskundige verstrekkingen aanwijzen zo vlug mogelijk moeten worden bekendgemaakt opdat ze vanaf 1 januari 1985 kunnen worden gebruikt'.

Overwegende dat de overheid als motief (inriep) dat het voor de goede werking van het bestuur absoluut noodzakelijk was dat de nieuwe nomenclatuur, die vanaf 1 januari 1985 moest worden toegepast, zonder verwijl diende gepubliceerd te worden.

Overwegende dat de bevoegde overheid met reden heeft geoordeeld dat het dringend noodzakelijk was om de nieuwe nomenclatuur te publiceren, zelf indien zij eerst drie maanden later in werking zou treden, wat gezien de omvang van de geregementeerde materie niet overdreven lang is;

Overwegende dat hieruit niet kan afgeleid worden dat de bevoegde minister bij zijn beoordeling van de hoogdringendheid enige machtsoverschrijding zou hebben begaan, noch dat het wettelijk begrip hoogdringendheid werd miskend;

Wat betreft de tenlasteleggingen onder I en II.

Overwegende dat appellant in hoofddorde zijn goede trouw aanvoert wat betreft de hem ten laste gelegde overtredingen;

Overwegende dat de Commissie van Beroep ten deze oordeelt dat, zoals de Beperkte Kamer dit heeft gedaan, de attesterende arts verantwoordelijk blijft voor de foute aanrekeningen van de door hem ondertekende getuigschriften, zodat het vertrouwen dat hij eventueel stelt in de diensten van derden niet ter zake is, of hem van zijn verantwoordelijkheid ontlast;

Overwegende dat de Commissie van Beroep verder oordeelt dat de Beperkte Kamer in ruime mate heeft rekening gehouden met de door appellant aangebrachte

goede trouw en mild is geweest in haar opgelegde sanctie.";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Het eerste middel wordt afgeleid uit de schending van art. 190 van de Gecoördineerde Grondwet en art. 56 van de Gecoördineerde Wetten op het taalgebruik in administratieve zaken, alsook uit de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, i.h.b. het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel;

doordat de bestreden beslissing oordeelt 'dat de wetgever geen bijkomende bepalingen heeft gesteld wat de bekendmaking van het reglementaire K.B. van de nomenclatuur vaststelt; dat de bijlagen aan het Belgisch Staatsblad deel uitmaken van het Staatsblad, zodat de bekendmaking in de bijlagen van het Belgisch Staatsblad als bekendmaking dezelfde waarde heeft als de bekendmaking in het overige gedeelte van het Staatsblad zelf';

Terwijl het besluit waarbij de Koning de nomenclatuur van de prestaties vaststelt overeenkomstig art. 24 van de wet van 9 augustus 1963 op de verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, een besluit is in de zin van art. 108 van de Gecoördineerde Grondwet en derhalve een reglementair K.B.;

en terwijl deze vaststelling bezwaarlijk kan worden betwist, nu in het K.B. van 14 september 1984, en de daaropvolgende wijzigende besluiten, zoals dit o.m. van 22 juli 1988, zelf beroep wordt gedaan op art. 3 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State;

en terwijl nu de wetgever geen bijzondere bepalingen heeft vastgesteld wat de bekendmaking betreft van het reglementaire K.B. dat de nomenclatuur vaststelt, art. 56 van de Gecoördineerde Wetten op het taalgebruik in administratieve zaken onverkort van toepassing is, nl. dat tweetalige K.B.'s integraal in het Belgisch Staatsblad moeten worden bekendgemaakt;

en dat het K.B. dat (de) nomenclatuur vaststelt belang heeft voor de meerderheid van de burgers, zoals bepaald in art. 56, § 1, 4°, vierde lid van de Gecoördineerde Wetten op het taalgebruik in administratieve zaken, aangezien (het) een gehele categorie van burgers betreft die verkeren in dezelfde feitelijke omstandigheden (Cass., 19 mei 1987, Arr. Cass., 1986-1987, 1261 en Cass., 12 december 1985, Arr. Cass., 1985-1986, 255);

en terwijl een reglementair K.B. dat een gehele categorie van burgers betreft die in dezelfde

feitelijke omstandigheden verkeren integraal dient te worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad in de twee talen, de Nederlandse tekst tegenover de Franse;

en terwijl de zogenaamde bijlagen bij het K.B. van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur, gepubliceerd dd. 29 september 1984, en de wijzigingen daarop, het eigenlijke corpus van het besluit uitmaken;

en terwijl door de nomenclatuerbepalingen, die het eigenlijke reglementaire besluit uitmaken, bekend te maken in de bijlagen tot het Belgisch Staatsblad, de art. 190 van de Gecoördineerde Grondwet en art. 56 van de Gecoördineerde Wetten op het taalgebruik in administratieve zaken, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, zijn geschonden.

Zodat een besluit dat niet op de door de wet voorgeschreven wijze is bekendgemaakt, niet kan worden toegepast";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat het koninklijk besluit van 14 september 1984 op de door de wet voorgeschreven wijze werd bekendgemaakt;

Overwegende dat naar luid van artikel 190 van de gecoördineerde Grondwet geen besluit van algemeen bestuur verbindend is dan na te zijn bekendgemaakt in de vorm bij de wet bepaald; dat artikel 56, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken voorschrijft dat de tweetalige koninklijke besluiten integraal in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt, de Nederlandse tekst tegenover de Franse; dat wanneer zij geen belang hebben voor de meerderheid van de burgers zij bij uittreksel mogen bekendgemaakt worden of het voorwerp uitmaken van een gewone vermelding in het Belgisch Staatsblad; dat wanneer hun bekendmaking geen openbaar nut heeft, daarvan mag worden afgezien; dat overeenkomstig deze bepaling het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering integraal in het Belgisch Staatsblad moest worden bekendgemaakt; dat het koninklijk besluit van

14 september 1984 bestaat uit vier artikelen en een bijlage; dat luidens artikel 1 de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen overeenkomstig de bepalingen van de bijlage bij het koninklijk besluit wordt vastgesteld; dat het (eigenlijk) bepalend gedeelte met de vier artikelen op de bladzijden 13300-13301 van het Belgisch Staatsblad van 29 september 1984 werd bekendgemaakt, gevolgd door de mededeling dat de bijlage bij het koninklijk besluit "in bijvoegsel tot het Belgisch Staatsblad van heden wordt gepubliceerd"; dat in dit bijvoegsel, dat uit 271 bladzijden, -genummerd van 1 tot en met 271- bestaat, enkel de bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984 werd opgenomen; dat deze bijlage dus niet werd gepubliceerd in de "Bijlagen tot het Belgisch Staatsblad", waarin de akten van vennootschappen en v.z.w.'s moeten worden bekendgemaakt, maar in een speciaal bijblad van het Belgisch Staatsblad van 29 september 1984; dat dergelijk bijvoegsel of supplement tot het Belgisch Staatsblad behoort, waarbij het gevoegd is, en er onmiskenbaar één geheel mee vormt; dat in tegenstelling tot wat verzoeker laat gelden de nomenclatuur op de door de wet voorgeschreven wijze werd bekendgemaakt; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Het tweede middel wordt afgeleid uit de schending van art. 159 van de Grondwet, op zichzelf genomen en samengelezen met de artt. 3 § 1 en 84 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State (K.B. van 12 januari 1973, zoals later gewijzigd), bepalingen die ook op zichzelf worden genomen, machtsoverschrijding, uit de schending van de artt. 1319 tot 1322 B.W. en uit de schending van de motiveringsplicht (in rechte en in feite);

doordat de bestreden beslissing oordeelt dat de ingeroepen grondwets- en wetsbepalingen niet werden geschonden doordat de bevoegde overheid met reden heeft geoordeeld dat het dringend noodzakelijk was om de nieuwe nomenclatuur te publiceren, zelfs indien zij eerst drie maanden later in werking zou treden, wat gezien de omvang van de gereguleerde materie niet overdreven lang is en oordeelt 'dat de bevoegde

Minister bij zijn beoordeling van de hoogdringendheid geen machtsoverschrijding heeft begaan, noch het wettelijk begrip hoogdringendheid heeft miskend';

Terwijl art. 3 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State het voorafgaand advies van de Afdeling Wetgeving van de Raad van State als een substantiële formaliteit oplegt voor o.m. ontwerpen van reglementaire besluiten, tenzij de urgentie op bijzondere wijze wordt gemotiveerd;

en terwijl noch het K.B. van 14 september 1984, noch de bijlagen, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 29 september 1984, noch de wijzigende besluiten, zoals o.m. het besluit van 22 juli 1988, aan een voorafgaand advies van de Afdeling Wetgeving van de Raad van State werden voorgelegd;

en terwijl hiertoe een beroep werd gedaan op de dringende noodzakelijkheid die als volgt op puur formele wijze gemotiveerd wordt (basisbesluit van 14 september 1984) :

'Gelet op de dringende noodzakelijkheid;

Overwegende dat een afdoende werking van de Rijksadministratie het noodzakelijk maakt dat de volgnummers die in de nomenclatuur de geneeskundige verstrekkingen aanwijzen, zo vlug mogelijk moeten worden bekendgemaakt opdat ze vanaf 1 januari 1985 kunnen worden gebruikt';

en terwijl voor een ganse reeks wijzigende besluiten, o.m. dit van 22 juli 1988, de dringende noodzakelijkheid als volgt wordt gemotiveerd :

'Gelet op de dringende noodzakelijkheid.

Overwegende dat een afdoende werking van de Rijksadministratie het noodzakelijk maakt dat bepalingen van dit besluit zo vlug mogelijk moeten worden bekendgemaakt;',

en terwijl, vooreerst, de bestreden beslissing enkel de motivering van de hoogdringendheid onder ogen neemt van het nomenclatuurbesluit van 14 september 1984 doch de afwezigheid van de dringende noodzakelijkheid voor de wijzigende nomenclatuurbesluiten, o.m. voor deze bepalingen die ten laste van de verzoekende partij werden toegepast, niet eens onder ogen neemt en aldus niet wettig op de regelmatig genomen conclusie voor de Commissie van Beroep heeft geantwoord;

en terwijl de Raad van State inzake A.S.B.L. FEDERATION BELGE DES CHAMBRES SYNDICALES DES MEDECINS et CS., arrest nr. 44.540 van 15 oktober 1993, over deze ingeroepen dringende noodzakelijkheid als volgt oordeelde t.a.v. het K.B. van 7 december 1989 tot wijziging van de nomenclatuur dat evenmin voor advies werd voorgelegd aan de Afdeling Wetgeving van de Raad van State :

(...).

Dat de Minister in het voorliggend geval de dringende noodzakelijkheid van een 'afdoende werking van de Rijksadministratie' inroept;

Dat hij slechts gedeeltelijk in de procedurestukken uitlegt welke draagwijdte hij aan deze formule toekent;
Dat zij in ieder geval stereotyp is;
(...).

en terwijl het geciteerde arrest er verder op wijst dat het motief van 'een afdoende werking van de Rijksadministratie' op dezelfde wijze en zonder verdere motivering, binnen een korte tijdspanne, in een 20-tal wijzigende besluiten van het nomenclatuurbesluiten van 1984 werd aangevoerd.

en terwijl het motief dat in casu in de formele tekst van o.m. het K.B. van 22 juli 1988 (art. 20, § 1 N.G.V.) wordt ingeroepen hetzelfde is als dat (,) dat werd ingeroepen door het K.B. van 7 december 1989, dat werd vernietigd;

en terwijl verder met het arrest nr. 44.540 dan ook moet worden vastgesteld dat de pertinentie van de ingeroepen motieven niet vaststaat, nu geenszins op bijzondere wijze in de besluiten wordt duidelijk gemaakt hoe de doelstelling of de doeltreffendheid van de voorgenomen maatregelen in het gedrang zouden worden gebracht door het advies aan de Afdeling Wetgeving van de Raad van State te vragen.

en terwijl het feit dat het besluit dd. 14 september 1984 zeer snel of relatief snel in het Belgisch Staatsblad werd gepubliceerd niet van aard is aan de motivering van de dringende noodzakelijkheid de vereiste pertinentie te geven;

en terwijl alleen maar kan vastgesteld worden dat in de motivering m.b.t. de dringende noodzakelijkheid zelf gesteld wordt in het nomenclatuurbesluit dd. 14 september 1984 dat de nomenclatuur pas op 1 januari 1985 moet kunnen worden gehanteerd;

en terwijl niet kan worden ingezien hoe een besluit waarvan het ontwerp reeds geruime tijd vóór de ondertekening op 14 september 1984 moet klaar zijn geweest, door een adviesaanvraag van de Afdeling Wetgeving bij de Raad van State, drie en een halve maand later de effectieve inwerkingtreding ervan zou verhinderen;

en terwijl bovendien rekening moet gehouden worden met het feit dat wanneer de datum van 1 januari 1985 dichtbij zou zijn, zonder dat de Afdeling Wetgeving een advies zou hebben uitgebracht, steeds een beroep kan worden gedaan op art. 84 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State;

en terwijl, wat het K.B. van 22 juli 1988 betreft, het terug gaat op het voorstel van de T.G.R. van 14 juni 1988 en alle adviezen werden uitgebracht op 20 en 27 juni 1988 door het Beheerscomité van de Dienst voor Geneeskundige verzorging R.I.Z.I.V.;

en terwijl er geen reden - met pertinentie - wordt aangeduid waarom aan de Raad van State geen advies kon worden gevraagd terwijl aan allerlei andere instanties wel advies werd gevraagd";

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat in verband met het voormeld koninklijk besluit van 14 september 1984 in de bijzondere redengeving de omstandigheden eigen aan de zaak moeten worden vermeld die de dringende noodzakelijkheid om geen advies te vragen rechtvaardigen, dat uit die bijzondere redengeving niet moet blijken waarom het niet meer mogelijk was een advies te vragen binnen ten hoogste drie dagen zoals geregeld in artikel 84 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, aangezien dit artikel de organisatie van de Raad van State regelt en geen verplichting inhoudt om in bepaalde gevallen een spoedadvies te vragen, dat zo in verband met het voormeld koninklijk besluit van 22 juli 1988 hetzelfde motief wordt ingeroepen om de afdeling wetgeving van de Raad van State niet te moeten raadplegen, als in het vernietigde koninklijk besluit van 7 december 1989, dan nog "de feitelijke omstandigheden nog steeds (kunnen) verschillen";

Overwegende, wat het koninklijk besluit van 14 september 1984 betreft, dat artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals het is vastgesteld door artikel 18 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen bepaalt dat "buiten het met bijzondere redenen omklede geval van hoogdringendheid", de tekst van alle ontwerpen van reglementaire besluiten aan het beredeneerd advies van de afdeling wetgeving moet worden onderworpen; dat niet wordt betwist dat het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering een reglementair besluit in de zin van voormelde bepaling is, zodat het "buiten het met bijzondere redenen omklede geval van hoogdringendheid", aan het advies van de Raad van State moest worden onderworpen; dat naar luid van artikel 159 van de gecoördineerde Grondwet (vroeger art. 107 G.W.) elk met eigenlijke rechtspraak belast orgaan de macht en

de plicht heeft de wettigheid te toetsen van de besluiten welke het toepast; dat bij de uitoefening van de bevoegdheid om de toepassing van onwettige verordeningen te weigeren, een rechtscollege zich weliswaar niet in de plaats van de politiek verantwoordelijke overheid mag stellen om te oordelen of een besluit bij "hoogdringendheid" -d.i. zonder het advies van de afdeling wetgeving in te winnen- moet worden genomen, maar het anderzijds verplicht is na te gaan of de bevoegde overheid, toen zij zich op de dringende noodzakelijkheid beriep, de bepaling van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten volgens haar juiste draagwijdte heeft gehanteerd m.a.w. of de overheid, toen zij het begrip "dringende noodzakelijkheid" op de omstandigheden van de zaak toepaste, van dat begrip niets anders is gaan maken en de rechtskwalificatie welke de wetgever eraan heeft gegeven zodoende niet heeft miskend; dat in de bijzondere redengeving de omstandigheden eigen aan de zaak moeten worden vermeld die de dringende noodzakelijkheid om geen advies van de afdeling wetgeving in te winnen rechtvaardigen; dat uit die bijzondere motivering niet moet blijken waarom het niet meer mogelijk was een advies binnen ten hoogste drie dagen te vragen zoals geregeld in artikel 84 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat artikel 84 de organisatie van de afdeling wetgeving regelt en geen verplichting inhoudt om in bepaalde gevallen een spoedadvies te vragen; dat de dringende noodzakelijkheid om de afdeling wetgeving van de Raad van State niet te raadplegen in de aanhef van het koninklijk besluit van 14 september 1984 als volgt werd gemotiveerd :

"Overwegende dat een afdoende werking van de Rijksadministratie het noodzakelijk maakt dat de volgnummers die in de nomenclatuur de geneeskundige verstrekkingen aanwijzen zo vlug mogelijk moeten worden bekendgemaakt opdat ze vanaf 1 januari 1985 kunnen worden gebruikt";

dat de overheid aldus te kennen gaf dat het voor de goede werking van het bestuur onontbeerlijk was dat de nieuwe nomenclatuurnummers, -die vanaf 1 januari 1985 moesten worden gebruikt-, zonder uitstel zouden worden gepubliceerd; dat deze redengeving geen loutere stijlformule of puur formele motivering is, zoals verzoeker beweert; dat de tijdspanne van meer dan drie maanden die noodzakelijk werd geacht, om de toepassing van het nieuwe besluit voor te bereiden, niet onredelijk lang is, wanneer men in aanmerking neemt dat de vroegere nomenclatuur volledig werd vervangen, dat alle geneeskundige verstrekkingen een nieuw codenummer toebedeeld kregen, dat bij deze operatie duizenden zorgenverstrekkers waren betrokken en dat deze de tijd moesten krijgen om de nodige maatregelen te nemen zodat de nieuwe nomenclatuurnummers op 1 januari 1985 konden worden toegepast; dat uit één en ander volgt dat de Minister terecht heeft kunnen oordelen dat het noodzakelijk was om de nieuwe reglementering bekend te maken ruim drie maanden vóór ze uitwerking zou krijgen; dat in de aanhef van het koninklijk besluit van 14 september 1984 in niet mis te verstane bewoordingen werd aangegeven dat ieder uitstel de toepassing van de nieuwe nomenclatuurnummers op 1 januari 1985 op de helling dreigde te plaatsen; dat de bevoegde Minister zijn appreciatiebevoegdheid niet te buiten is gegaan toen hij oordeelde dat het besluit om die reden zo dringend was geworden dat er meer bepaald geen tijd meer was om nog het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State te vragen; dat de exceptie afgeleid uit het niet raadplegen van de afdeling wetgeving door de Commissie van Beroep derhalve terecht werd verworpen;

Overwegende, wat het wijzigend besluit van 22 juli 1988 betreft, dat de feiten waarvoor verzoeker is veroordeeld, reeds vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 22 juli 1988 verboden en strafbaar waren; dat al sinds het basisbesluit van 14 september 1984 cumul van de nrs. 473454-473465 en

473211-473222 (ileoscopie en poliepectomie) niet toegestaan is en nr. 473071-473082 (fibroduodenoscopie met afname voor biopsie) slechts geattesteerd mag worden indien er een biopsie ter hoogte van het duodenum of een manipulatie plaatsvindt; dat de eventuele onwettigheid van het koninklijk besluit van 22 juli 1988 niet in het minst aan de strafbaarheid van de vastgestelde onregelmatigheden afbreuk doet; dat de ingeroepen onwettigheid van dit besluit dan ook niet van aard is tot de vernietiging van de bestreden beslissing te leiden; dat de exceptie van onwettigheid van het besluit van 22 juli 1988 niet ter zake dienend was, zodat de beroepscommissie niet gehouden was erop te antwoorden; dat het tweede middel ongegrond is;

2.3. Overwegende dat verzoeker een derde middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Het derde middel wordt afgeleid uit de schending van het K.B. van 14 september 1984, zoals meermaals gewijzigd, tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen, o.m. art. 20 § 1 (C), de schending van de wet van 14 februari 1961 betreffende de economische expansie, zoals gewijzigd door de wet van 22 december 1977, o.m. art. 44, de schending van de motiveringsplicht (in rechte en in feite) en de machtsoverschrijding wegens interne onwettigheid van de bestreden beslissing;

doordat i.v.m. de derde (lees : tweede) tenlastelegging nl. de beweerde verstrekkingen met een hogere sleutel-letterwaarde dan de werkelijk uitgevoerde (N.G.V. art. 20 § 1 (C)) (de verstrekkingen 473071-473082), de Commissie van Beroep verwijst naar de motivering van de Beperkte Kamer en dat de Beperkte Kamer oordeelt dat verstrekkingen met een hogere sleutel-letterwaarde dan de werkelijke uitgevoerde, werden aangerekend, nl. de fibroduodenoscopie met biopsienamen (2° en 3° duodenum) terwijl die biopsienamen niet werd uitgevoerd in het duodenum (2° en 3°) en de Beperkte Kamer verder stelde dat van enige onduidelijkheid in de betreffende nomenclatuur geen sprake is nu het hoofdstuk uit de nomenclatuur dat de verstrekkingen behandelt die tot het specialisme gastro-enterologie behoren, volgens een strikte logica per segment van de maag-(en) darmtractus is opgebouwd, waarbij de sleutel-letterwaarde van de verstrekking toeneemt naarmate de endoscoop verder moet ingebracht worden;

Terwijl, in wezen aan verzoekende partij wordt verweten dat hij bepaalde verstrekkingen aanrekende

bij duodenoscopies waarbij de biopsie niet gebeurde in het duodenum maar in een hoger deel van de maag-darmtractus;

en terwijl in die omstandigheden een duodenoscopie zonder biopsie (K96) of een gastro-bulboscopie met biopsie (eveneens K96) zou dienen te worden aangerekend;

en terwijl het nummer 4246 473071 473082 fibro-duodenoscopie (2° en 3° duodenum) met afname voor biopsie nergens aanduidt of aangeeft hoeveel en waar de biopsies dienen te worden genomen;

en terwijl het R.I.Z.I.V. ten onrechte beweert dat er enige logica zou te lezen zijn in de nomenclatuur-opbouw die een bepaalde lezing dwingend zou opleggen;

en terwijl alle bepalingen i.v.m. de nomenclatuur door elkaar heen zijn opgesomd, zonder enige logica;

en terwijl er immers in de nomenclatuur vooreerst sprake is van slokdarm- en maagonderzoeken, dan van sigmoidoscopie (deel van dikdarm) dan van behandeling van aarsfistels, van het onderzoek van rectum (gedeelte juist boven aars), dan meten van druk (manometrie) in het spijsverteringskanaal en dan pas terug van duodenoscopie (begin van dundarm), zodat niet kan aangevoerd worden dat hier enige logica in de opsomming is te lezen;

en terwijl terzake de nomenclatuur verre van duidelijk is en door alle beroepsbeoefenaars als onduidelijk wordt ervaren;

(...)"

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat in de nomenclatuur de gastro-intestinale tractus vrij duidelijk wordt ingedeeld in segmenten en de hoegrootheid van de terugbetaling hier rechtstreeks in relatie mee staat, dat aldus de sleutelletterwaarde zal toenemen naarmate de endoscoop verder moet worden ingebracht, evenals het verschil voor hetzelfde segment toeneemt daar waar het om een prestatie "zonder afname voor biopsie" of "met afname voor biopsie" gaat, dat het verder niet is omdat de verschillende rubrieken niet netjes werden gerangschikt, dat de inhoud ervan niet zou zijn wat hij is;

Overwegende dat artikel 20, § 1, van de bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen inzake verplichte ziekte- en

invaliditeitsverzekering, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 22 juli 1988 bepaalt :

"Worden beschouwd als verstrekkingen waarvoor de bekwaming is vereist van geneesheer-specialist voor één van de disciplines die tot de inwendige pathologie behoren :

(...);

c) de verstrekkingen die tot het specialisme gastro-enterologie (FH) behoren :

(...);

472430	472441	Fibrogastroscoopie en/of fibrobulboscoopie met afname voor biopsie en/of wegnemen van tumors en/of coagulatie van letsels, minimum 4 afnamen verricht met een biopsietang.	K96
--------	--------	--	-----

(...).

473056	473060	Fibroduodenoscopie (2e en 3e duodenum) zonder afname voor biopsie	K 96
--------	--------	---	------

473071	473082	Fibroduodenoscopie (2e en 3e duodenum) met afname voor biopsie en/of manipulatie met het oog op een cholangiowirsungografie en/of wegnemen van tumors en/of coagulatie van letsels	K 120
--------	--------	--	-------

(...)"

dat verzoeker verstrekking 473071-473082 aanrekende bij duodenoscopies waarbij de biopsie niet gebeurde in het duodenum (2e en 3e deel), maar in een hoger deel van de maagtractus, terwijl er ook geen andere manipulaties gebeurden die het aanrekenen van deze verstrekking konden wettigen (cholangiowirsungografie, wegname van tumoren, coagulatie van letsels); dat volgens het R.I.Z.I.V. hij in die gevallen ofwel nr. 473056-473082 (duodenoscopie zonder biopsie - K 96) ofwel nr. 472430-472441 (gastro-bulboscoopie met biopsienamen - K 96) had moeten aanrekenen; dat betrokkene hiertegen inbracht dat er in de teksten nergens een duidelijke uitspraak wordt gedaan over de plaats waar de biopsienamen moeten worden genomen; dat de Beperkte Kamer dit verweer verwierp; dat ze vaststelde dat er "van enige onduidelijkheid in de betreffende nomenclaturbepalingen geen sprake is", dat immers "het hoofdstuk uit de nomenclatuur dat de verstrekkingen die tot het specialisme gastro-enterologie behoren, behandelt, volgens een strikte logica per

segment van de maag-darmtractus is opgebouwd, waarbij de sleutelletterwaarde van de verstrekking toeneemt naarmate de endoscoop verder moet ingebracht worden"; dat de Commissie van Beroep zich hierbij aansloot; dat zo de nomenclatuurnummers in het hoofdstuk gastro-enterologie niet logisch geordend zijn, dit geenszins betekent dat er in dit hoofdstuk geen enkele logica aanwezig is; dat zoals door de Beperkte Kamer en de Commissie van Beroep gesteld, artikel 20, § 1, c, van de nomenclatuur zeker wat de endoscopieën langs de mond en langs de anus betreft een strikte logica per segment bevat van de maagdarmtractus; dat enerzijds de biopsie-name voor anatomo-pathologisch onderzoek bij endoscopie van gelijk welk segment telkens bijkomend wordt gehonoreerd terwijl anderzijds de sleutelletterwaarde van de verstrekking toeneemt naarmate de endoscoop verder moet worden ingebracht en dus de moeilijkheidsgraad en de duur van het onderzoek toeneemt; dat dit ook blijkt uit het cumulverbod; dat er geen bijkomende honorering wordt voorzien voor het onderzoeken van die segmenten van de maag-darmtractus, die in ieder geval moeten gepasseerd worden om een verder gelegen segment te bereiken, en dit ongeacht het feit of men al dan niet in de gepasseerde segmenten een biopsie neemt; dat indien nummer 473071-473082 niet bepaalt waar de biopsie moet gebeuren, voldoende duidelijk blijkt uit het geheel van het hoofdstuk gastro-enterologie dat dit nummer slechts mag geattesteerd worden indien ter hoogte van het duodenum een biopsie wordt genomen; dat in tegenstelling tot wat verzoeker laat gelden, de door de Beperkte Kamer en de door de Commissie van Beroep gegeven interpretatie wel degelijk steun vindt in de tekst van de nomenclatuur; dat het derde middel niet gegrond is;

2.4. Overwegende dat verzoeker een vierde middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Een vierde en laatste middel wordt afgeleid uit de schending van de algemene beginselen die door de beslissing van administratieve rechtscolleges moeten

in acht genomen worden, o.m. het evenredigheidsbeginsel en de behoorlijke motiveringsplicht in rechte en in feite;

doordat de Commissie van Beroep oordeelt dat de Beperkte Kamer in ruime mate heeft rekening gehouden met de door appellant aangebrachte goede trouw en mild is geweest in haar opgelegde sanctie.

Terwijl de opgelegde sanctie niet in verhouding staat met de weerhouden inbreuken in hoofde van de verzoekende partij, minstens niet afdoende wordt gemotiveerd;

en terwijl inderdaad de beperkte Kamer had geoordeeld dat de vastgestelde feiten ten laste van de verzoekende partij een zware inbreuk uitmaken van de wets- en verordeningsbepalingen inzake de ziekte- en invaliditeitsverzekering;

en terwijl het in wezen gaat om loutere incidentele feiten waarbij dient vastgesteld te worden dat gans het onderzoek startte naar aanleiding van een uiterst betwiste en betwistbare interpretatie van de duodenoscopies;

en terwijl verder moet onderlijnd worden dat het gaat om een gering schadebedrag ten aanzien van de verzekeringsinstellingen;

en terwijl moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij voor de eerste maal voor de Beperkte Kamer diende te verschijnen na een praktijk van meer dan 30 jaren;

en terwijl verder kan ingeroepen worden dat sommige fouten spontaan werden rechtgezet;

en terwijl evenmin mag vergeten worden dat de verzoekende partij er ook op rekende dat de Dienst Facturatie van het ziekenhuis waar hij zijn diensten presteerde een eindtoets zou doorvoeren aan de gegeven kwalificaties van verstrekkingen zodat van enig bedrieglijk inzicht of van kwade trouw geen sprake kan zijn;

en terwijl uit het geheel van het onderzoek blijkt dat de verzoekende partij te goeder trouw heeft gehandeld en zeker niet wetens en willens de wets- of verordeningsbepalingen betreffende de ziekte- en invaliditeitsverzekering heeft miskend;

en terwijl overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel een maatregel die aan de betrokkene wordt opgelegd wegens een te zijnen laste vastgestelde tekortkoming in verhouding dient te staan tot de bewezen geachte feiten;

en terwijl elke verantwoorde motivering in rechte en in feite ontbreekt";

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat aangaande de beweerde eindtoets door de Dienst Facturatie van het ziekenhuis, dient gewezen te worden op het feit dat nergens uit blijkt dat dit effectief ook gebeurde, dat uit het

onderzoek is gebleken dat verzoeker zijn prestaties gedurende een lange periode correct heeft geattesteerd, maar enkele jaren geleden zijn aanrekening heeft gewijzigd in die zin dat zij niet meer conform de nomenclatuur was, dat het feit dat verzoeker reeds meer dan 30 jaar praktiseert zonder dat hij reeds voor de Beperkte Kamer diende te verschijnen, geen verschoningsgrond kan uitmaken voor de niet correcte toepassing van de nomenclatuur, dat de goede trouw van de verstrekker de toepassing van een sanctie niet uitsluit;

Overwegende dat het de Raad van State niet toekomt zijn oordeel omtrent de strafmaat in de plaats van het oordeel van de beroepscommissie te stellen; dat de Raad enkel mag nagaan of er voor de in aanmerking genomen feiten een sanctie kan worden opgelegd en of die sanctie niet buiten alle verhoudingen tot de feiten staat; dat er slechts tot de onevenredigheid tussen fout en straf kan worden besloten wanneer het in redelijkheid ondenkbaar is dat die straf voor die fouten wordt opgelegd; dat in het voorliggende geval zowel de Beperkte Kamer als de Commissie van Beroep de duur van de sanctie op vier weken hebben bepaald; dat deze strafmaat telkens werd verantwoord; dat volgens de Beperkte Kamer de opgelegde sanctie diende te worden uitgesproken omdat het om een zware inbreuk op de wets- en verordeningsbepalingen inzake ziekte- en invaliditeitsverzekering ging en bij het bepalen van de duur van het verbod rekening werd gehouden met het eerder gering schadebedrag ten aanzien van de verzekeringsinstellingen en met het feit dat betrokkene voor de eerste maal voor haar diende te verschijnen, na een praktijk van meer dan dertig jaar; dat de Commissie van Beroep oordeelde dat de Beperkte Kamer in ruime mate rekening had gehouden met de goede trouw van verzoeker en mild was geweest in de opgelegde sanctie; dat de vraag is of de sanctie van vier weken kennelijk buiten verhouding staat tot de feiten die verzoeker ten laste werden gelegd; dat

artikel 44 van de wet van 14 februari 1961 voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel, gewijzigd bij de wetten van 8 april 1965, 7 juli 1976 en 22 december 1977 de Beperkte Kamer en de Commissie van Beroep toestaat de verzekeringsinstellingen voor een periode van vijf dagen tot één jaar, de tegemoetkoming in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen te verbieden wanneer deze wordt verleend door iemand die zich niet gedraagt naar de wets- en verordeningsbepalingen betreffende de ziekte- en invaliditeitsverzekering; dat indien de eerste tenlastelegging slechts in één geval werd vastgesteld, de tweede tenlastelegging geen eenmalige feiten betreft; dat deze inbreuk in een tijdspanne van negen maanden immers tweeënvijftig maal werd vastgesteld; dat de feiten die aan de grondslag van de eerste tenlastelegging lagen in het geheel niet werden betwist; dat, wat de tweede tenlastelegging betreft, verzoeker zich ten onrechte verschool achter de onduidelijkheid van de toepasselijke tekst, terwijl de juiste interpretatie van de betreffende nomenclaturebepaling afdoende uit het geheel van het hoofdstuk gastro-enterologie kon worden afgeleid; dat indien de correcte wijze van aanrekenen hem niet voldoende duidelijk was, betrokkene het R.I.Z.I.V. om verduidelijking had moeten verzoeken en het hem geenszins toegelaten was de prestatie op grond van een eigen interpretatie van de nomenclatuur aan te rekenen; dat in het licht van deze gegevens bezwaarlijk staande kan worden gehouden dat het opgelegd verbod van vier weken -waar het wettelijk maximum één jaar bedraagt- volkomen buiten verhouding zou staan met de ten laste gelegde feiten; dat evenmin het oordeel van de beroepscommissie aangaande het mild karakter van de sanctie als kennelijk onredelijk voorkomt; dat noch het eerder gering financieel verlies voor de verzekeringsinstellingen, noch de goede trouw van betrokkene, noch het feit dat het een eerste vervolging betrof, een beletsel vormden om een verbod van vier weken uit te spreken terwijl deze elementen bij het bepalen van de strafmaat

terdege in aanmerking werden genomen; dat het vierde middel evenmin gegrond is;

Overwegende dat geen van de middelen gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf maart 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

M.-R. BRACKE.